

LBRIS

We know
books

VASILE BURLUI

Cartea Românească
EDUCAȚIONAL

Cuprins

Niște copii, poeții!	5
Calea Robilor	7
<i>Noli tangere circulos meos!</i>	9
Paris.....	11
Plânsurile lui Ieremia	13
Semănătorul	15
<i>Mea maxima culpa</i>	17
Eu, neștiutul	19
<i>Homo contemporanus</i>	21
... Precum și noi iertăm.....	23
Anabasis (<i>după Xenophon</i>)	25
Îngerul nopților	27
Ostraca	29
Povara uitării	31
Seniorii	33

Osânda.....	35
Singurătate	37
<i>Grande valse briliante (după Frederic Chopin)</i>	39
Ca un Demon, Timpul.....	41
Menuet de toamnă	43
<i>Sicut candela ardens</i>	45
Magnolia.....	47
Păcatul trufiei	49
Migrene de toamnă.....	51
E vremea.....	53
Când voi pleca.....	55
<i>Ex nihilo nihil! (după Stephen Hawking)</i>	57
Nopți de sânziene	59
Cum picură timpul	62
<i>Helix nebula</i>	64
Solstițiu	66
Atâtea flori de sânziană	68
Narcis.....	70
Iubirea nu-i o haină ponosită	72
Tăcerea.....	74

Efemerida II	76
Calvarul	78
Revelație	80
Acteon	82
Exercițiu de cinegetică.....	84
Alterități subiective (<i>după Friedrich Nietzsche</i>) ...	87
Interogațiile lui Așur	89

Niște copii, poeții!

Niște copii, poeții, nerăsfățați de soartă,
Să-și țeară răzvrătirea în hohote de cânt,
Cerșesc lumina lunii trăgând a Lumii Roată
Și scotocesc prin stele să-și caute Cuvânt!

Copii cu păr cărunt chemați din Hiperspații,
Călătorind imberbi, pe raze de lumini,
Pe Crucea Lumii sunt răstigniți în grații
Și condamnați să sape Celestele Fântâni.

Îi întâlnești adesea pe Căile Lactee,
Pe-ogoarele Luminii scurmând cu-nverșunare,
Cultivatori sisifici de-Astrale Orhidee,
Îngenunchiați, dar mândri, săpând la lumânare.

Când păsările-zeu le mistuie rărunchii,
Se spală-n zori în licăriri de stele,
Își scrijelesc în stâncă cu-nsângerate unghii
Poveștile visate scăldate-n lacrimi grele.

Iar seara, obosiți, când se întorc spre casă,
Cămășile speranței le-atârnă-n cornul lunii,
Luceafărul de seară spre asfințit se lasă,
Iar ei ascultă șoapta în care plâng gorunii.

Niște copii, poeții, nerăsfățați de soartă,
Să-și țeasă răzvrătirea în hohote de cânt,
Cerșesc lumina lunii trăgând a Lumii Roată,
Și scotocesc prin stele să-și caute Cuvânt!

Calea Robilor

Domnului Dan Gogălniceanu

Una din acele blestemate seri
Când inima din pieptul meu aș smulge
Și-aș arunca-o peste nouă zări,
Tristețile din suflet să-mi alunge.

M-afund cu voluptate în străzile pustii,
Înguste, prăvălite, bolnave de uitare,
Cărări bătute-n noapte fără să le mai știi,
Cu câini ai nimănui scurmând printre
frunzare,

Cu cerșetori sărmani pe lângă ziduri
Și cupluri efemere râzând târziu în noapte
Obrazul urbei scrijelind în riduri,
Cu visele de-o clipă învelite-n șoapte.

În colț lumina veștedă a unui felinar
Mai smulge beznei nopții câte-o încăierare,
Sunt oameni amărâți de care n-ai habar,
Stingându-și suferința în pahare.

Pe caldarâmul cosmic, pașii mei
Răsună-n noaptea înecată-n cețuri,
Luminile din stradă sunt stele dacă vrei,
Iar sufletul e năpădit de ghețuri.

Visând mă-nchipui cum mai calc
Pe Calea Robilor, printre planete,
Cu sufletul întins pe catafalc,
Ca aburul uitării să mă-mbete!

Noli tangere circulos meos!

Sub soarele torid al verii
Își doarme Siracuza somnul,
Sub chiparoși mirosul cerii,
În depărtări, albastru, domul.

Un zvon de luptă dinspre mare
Nu mai auzi în toiul zilei,
S-au mistuit care de care,
Dorm amintirile flotei.

Sub ceru-nseninat, de vară,
Simți freamătul atâtor veacuri,
Dinspre ruini mai stau s-apară
Umbre ce-au fost, vin dinspre parcuri.

Iar pe nisip, câteva linii,
Spiralele lui Arhimede,
Prezent în plasele luminii,
Deși azi nimeni nu-l mai vede.

În zgomotul ce ne-nconjoară,
La templul zeului din Delos,
Se aude-n aerul de vară:
„Noli tangere circulos meos!”

Paris

Doi poeți joacă tenis
În Place de la Concorde,
Linia orizontului
Îmi străpunge ochiul
Cu turla de la Sacre Coeur.
Parisul se întoarce către mine
Purtând piciorul de lemn.
Boc! Boc! Pe lespede
De la Domul Invalizilor,
Boc! Boc! Sub bolta
Arcului de Triumf.

Boc! Boc! în Piața Bastiliei.
Gânduri subliminale
Se amestecă în cutia
Din care cineva
Scoate biletul câștigător.
Până unde?
Până când?
Până ce?
Noaptea spală
Stelele cerului
În apele Senei.
Mă întorc
Cu fața spre plus infinit.
Ce albi și ce frumoși sunteți!

Plânsurile lui Ieremia

„... s-a depărtat de la mine
Cel ce trebuia să mă mângâie...”
(*Ieremia, 1-16*)

Se-ntâmplă în nopțile cețoase fără lună,
Când volburate gânduri din neguri se adună
Din cerul mut sau poate din adâncuri
S-aude scâncetul cutremurat de plânsuri.

Iscat, poate, din măruntaie, din pământ,
Din vaietul de paseri, ori legănat de vânt,
Din freamătul de frunze, poate din iarba crudă,
Scrâșnit încetișor ca nimeni să-l audă.

Venit din colțuri depărtate, din aștri muribunzi,
Zadar încerci să-l afli și-n taină să-l ascunzi,
Adesea poticnit sau agățat de-o stea,
Nimenea în noapte să-l afle nu mai vrea.

Din Vărsător venit, ori strecurat prin spații,
Un plâns tăcut purtat prin constelații,
În Nebuloasa Helix, Ochiul lui Dumnezeu
A lăcrimat și el, și-a plâns cum plâng și eu!

Ascult cu resemnare în fiecare noapte,
Nedeslușind chemări ascunse între șoapte,
Îmi sună în ureche și-n cărnuri tot mereu –
Sunt, Doamne, plânsurile sufletului meu?!